

Но сега не измѣри добре удара си, и бѣсното куче се заваля въ краката му. Мечо отскочи отъ него.

То излѣзе отъ вратата и хората го погнаха.

Мама бѣше грабнала вече Ванчо, дотича въ кѣщи и заключи.

Следъ тѣхъ долетѣ Мечо, заскимтѣ задавенъ отъ радость, заблѣска затворената врата и задушка прага. После се изправи на стената подъ прозореца, и ние видѣхме на преднитѣ му крака крѣвь...

Дали се бѣше ударилъ, одраскалъ въ синджира, или бѣше ухапанъ?

Вечеръта тате и дѣдо дълго галиха и хвалиха Меча, а той ги гледаше учудено и сякашъ питаше:

— Та нима вие мислѣхте, че азъ ще дамъ другаря си?

Отъ доя день на Ваня забраниха да се доближава до Меча. Другаритѣ се топѣха единъ за другъ, но татко не отстъпваше. Сега той самъ вързваше и отвързваше Меча и винаги внимателно го оглеждаше, преди да го наближи.

Щомъ го пустиѣха, Мечо дотичваше до кѣщната врата и високо лаеше. На прозореца се показваше Ванчо. Другарѣтъ му скачаше нагоре, дращѣше подъ прозореца, трѣскаше радостно глава и полетяваше изъ широкия ни дворъ.

Една сутринъ тате не го намѣри да го върже. Всички се разтревожихме, защото отъ нѣколко дни Мечо бѣше замисленъ. Кѣмъ обѣдъ той се върна самъ. Бѣше цѣлиятъ изкалянъ, олигавенъ, съ изплезенъ езикъ и размжтени очи. Позавъртѣ се изъ двора и легна до крушата. Дишаше често и цѣлиятъ се тресѣше.

— Горкиятъ Мечо! Сигурно побѣснява — рече тѣжно тате.

Ванчо почна да го вика отъ прозореца. Дѣдо му хвърли хлѣбъ, хвърли му кѣсче месо. Мечо ни чуваше, ни виждаше, ни помнѣше.